

TÔI BIẾT GÌ VỀ TRUNG QUỐC?

TÔI BIẾT GÌ VỀ TRUNG QUỐC?

TRẦN THANH VÂN

KTS Trần Thanh Vân...lúc này đã có rất nhiều người suy nghĩ như tôi hoặc sâu sắc hơn tôi không ít người còn rất sợ vía người bạn lớn vĩ đại Trung Hoa. Nhưng xin mọi người hãy bình tâm và suy ngẫm xem cái gì tạo nên sức mạnh của họ và cái gì đang giết chết sức mạnh đó?...Lâu nay mọi người vẫn nghĩ rằng tôi là một Kiến trúc sư cảnh quan có hi vọng chút ít về phong thủy Thăng Long, âu cũng là chuyện bình thường, cho nên những vấn đề gì liên quan đến phong thủy của kinh đô Thăng Long xưa và Hà Nội mở rộng ngày nay thì họ hay hỏi tôi, ngoài ra tôi không biết điều gì khác. Tôi cũng tự nghĩ như vậy, nên không muốn chen vào những lĩnh vực nhạy cảm mà tôi không thông thạo như kinh tế, xã hội, đặc biệt là các vấn đề an ninh, chính trị và thời sự quốc tế!

Cách đây vài tháng, khi xây dựng chương mục Địa linh của Chương trình văn hoá 1000 năm Thăng Long. Một nhóm nghiên cứu của Ban khoa giáo Đài truyền hình trung ương đến gặp tôi để lấy tài liệu về Địa mạch và Hồn cốt Thăng Long. Giữa chừng câu

chuyện, họ hỏi tôi “Chị nghiên cứu đồ tài này lâu chưa?” Tôi lưỡng lự giây lát, rồi trả lời họ: “Khoảng chừng đã 55 năm”. - “Cái gì? 55 năm?”. – “Vâng! từ ngày còn là con bé con”. Thế rồi tôi kể cho họ nghe những câu chuyện khiến tôi phải chứng kiến, phải tìm hiểu từ ngày tôi còn nhỏ. Vào đại học, tôi làm đơn thi Bách khoa vô tuyển điện hoặc Tổng hợp Lý toán, nhưng lại bị phân công theo ngành Kiến trúc. Sau này, tôi học phong thủy cho biết đồ hành nghề kiến trúc sư, càng ngày tôi càng ý thức được đó là cái nghiệp đời người của tôi. Vâng, đúng là nghiệp đời người đặt tôi vào tình huống liên tiếp phải va chạm với những sự thật và tôi không thể không theo đuổi đến cùng sự thật đó. Xin nhắc lại rằng kiến thức của tôi bắt nguồn từ những sự thật, từ những điếu mắt thấy tai nghe, không phải từ lý thuyết.

KTS Trần Thanh Vân

Sự thật và trải nghiệm

Tôi xin mở đầu câu chuyện nghiêm túc này bằng mối “quan hệ” của tôi với văn đàn Trung Quốc mà tôi sắp kể ra, đó là lý do thôi thúc tôi phải đi sâu tìm hiểu bản chất của mối quan hệ hữu nghị Việt Nam – Trung Hoa này. Có thể có những nhà nghiên cứu chuyên lược lâu năm có cách nhìn khác và chưa công nhận những điếu tôi sắp nói, nhưng với trách nhiệm của một công dân, một người con đất Việt, tôi như là một nhân chứng có thể khẳng định rằng ít có ai có cơ hội đồ “hiếu” Trung Quốc hơn

tôi. Cho nên, dù đã có thời gian dài tôi tránh nhắc tới những chuyện đó, nhưng càng tránh tôi càng thấy phải nói ra hôm nay để mọi người cùng biết. Đúng vậy, tôi không chỉ từng có kỷ niệm 5 năm du học ở Thượng Hải, cái thời mọi người hay hát “Việt Nam- Trung Hoa núi liền núi, sông liền sông/ Chung một Biển Đông, thắm tình hữu nghị...” trước đó tôi đã có hai kỷ niệm sâu đậm và rất hải hùng liên quan đến Trung quốc.

Kỷ niệm thứ nhất: Cải cách ruộng đất năm 1953

Cải cách ruộng đất Ngày nay tôi còn nhớ lắm. Vùng quê ngoại Đức Thọ Hà Tĩnh, nơi chúng tôi theo mẹ tản cư vào đã hết yên ổn của vùng tự do thời kháng chiến và bắt đầu chịu cảnh máy bay bắn phá. Nhưng, cuộc “bắn phá” tàn khốc hơn lại chính là những cuộc đấu tố địa chủ và Việt gian phản động trong mọi làng xã ở Hà Tĩnh lúc bấy giờ. Ông ngoại tôi là một thầy thuốc Đông y giỏi có tiếng, chuyên nghề xem mạch bốc thuốc và ông tôi đã cứu sống nhiều người nên được dân trong vùng nể trọng gọi bằng thầy. Tiền bạc chắc cũng có nhiều, nhưng mùa nào thức nấy, trong nhà ông tôi ngoại không bao giờ thiếu của ngon vật lạ do gia đình bệnh nhân mang đến tạ ơn cứu mạng như rau lục đậu mùa, cần đế xanh, thúng gạo nếp, mớ khoai lang, nải chuối chín, có khi còn có cả con gà sống thiến hay chục trứng tươi...

Nhà ch^o có hơn một m^ou ruộng, ông ngoại tôi giao h^on cho m^oy người bà con trong họ tr^ong c^oy và không thu tô, nhưng trong CCRĐ ông tôi v^on bị quy là địa ch^o, mà là địa ch^o cường hào. Mẹ tôi nguyên g^oc là cô gái làng dệt lụa Tùng ^onh ^o Đức Thọ, đã theo ông ngoại ra sinh s^ong ^o Hà Nội nhi^ou năm và có c^oa hàng bán tơ lụa ^o Hà Nội. Đêm toàn qu^oc kháng chi^on 19/12/1946, mẹ tôi đã b^o lại h^ot nhà c^oa và tài s^on, đưa chúng tôi t^on cư v^o Đức Thọ Hà Tĩnh, vận động nhi^ou nữ thanh niên b^o ngh^o dệt lụa, xây dựng một ngh^o mới là xe sợi, nhuộm sợi và đan áo rét cho bộ đội. Cặm cuì làm việc đó, mẹ tôi vừa nuôi s^ong cho gia đình và b^on thân, vừa đóng góp tích cực cho kháng chi^on. Tôi còn nhớ bài hát “Áo mùa đông” c^oa nhạc sĩ Đ^o Nhuận sáng tác vào những ngày đó: “Gió b^oc heo may /xào xạc rung cây lá lá bay/một mùa đông bao người đan áo...” chính là nói v^o công việc c^oa mẹ tôi và các chị, các cô trong Hội phụ nữ kháng chi^on cứu qu^oc.Vào những ngày đó, ^o vùng tự do nghèo nàn Thanh Nghệ Tĩnh làm gì có len đ^o đan áo, sáng ki^on xe sợi bông, nhuộm sợi thành các m^ou xanh, m^ou nâu, m^ou c^o úa rồi đan thành áo g^o ra chi^on trường, đã được ca ngợi như một chi^on công lớn.

Nhưng trong CCRĐ thì công cũng thành tội, có một người bạn thân hồi nh^o c^oa mẹ tôi là Bí thư chi bộ xã đã treo c^o tự t^o vì bị truy bức quá, lập tức mẹ tôi bị gán tội là trùm Qu^oc dân đ^ong đã gi^ot ông bí thư đó đ^o b^ot đ^ou m^oi hoạt động gián điệp và mẹ tôi li^on bị lôi ra đ^ou t^o. Cay đ^ong hơn c^o là người được Đ^oi c^oi cách bồi dưỡng đ^o đứng lên đ^ou t^o mẹ tôi hằng nh^ot lại là một bà bạn cũng t^on cư từ thành ph^o v^o và đã được mẹ tôi đưa vào t^o đan áo binh sĩ.Cha tôi đang ^o vùng ATK c^oa chi^on khu Việt B^oc nghe tin đó thì ho^ong h^ot, vội vào Hà Tĩnh đón chị em tôi lên Việt B^oc đ^o lánh nạn. Vừa đặt chân đ^on Chợ Chu – Định Hoá – Thái Nguyên thì tôi được nghe câu chuyện họ vừa x^o b^on bà Nguy^on Thị Năm ^o thôn Đ^ong B^om huyện Đại Từ. Một vụ x^o b^on oan nghiệt đ^oi vớ một người phụ nữ từng có công lớn mà đ^on nay mọi người v^on còn nhớ.Trong các xó x^onh c^oa Việt B^oc hồi đó, người ta bàn tán v^o hoạt động c^oa các chuyên gia Trung Qu^oc sang giúp ta kinh nghiệm phát động qu^on chúng đ^ou tranh gi^om tô và đòi ruộng đ^ot v^o chia cho dân cày mà Việt B^oc và

vùng tự do Liên khu 4 được chọn làm điển hình. Sau này, khi ông ngoại tôi đã mất rồi, đại gia đình có dịp gặp nhau ôn lại chuyện cũ, mọi người đều bảo nhau hãy nén lòng quên nỗi đau buồn đó đi.

Kỷ niệm thứ 2: Trời phạt

Chưa hết hoang mang về chuyện bức hại chém giết lẫn nhau trong CCRĐ, thì chúng tôi được ném vào “Trận đả bát quái” của tháng hữu nghị Việt - Trung - Xô. Liên Xô thì rất tận đâu tận đây xa xôi lắm, nhưng Trung Quốc thì rất ngay bên cạnh. Suốt ngày họ gặp nhau ngoài đường là dù chưa quen biết người ta cũng liền nắm tay nhau hát múa rộn ràng. Hoà Bình lập lại, Chính phủ về tiếp quản Thủ đô, thì trên đường phố Hà Nội cũng xuất hiện rất nhiều chuyên gia Trung Quốc. Còn nhỏ xíu nhưng tôi đã dàng nhận ra họ vì cái áo kiêu Tơn Trung Sơn rộng thùng thình dài đến gối, cái quần xanh công nhân cũng rộng thùng thình và cái mũ lưỡi trai bằng vải cũng màu xanh như vậy. Tòa dinh thự hoành tráng của Hoàng Trọng Phu trước Vườn hoa Canh nông và các biệt thự kế tiếp trên phố Hoàng Diệu và phố Khúc Hạo trở thành Đại sứ quán và khu dành riêng của người Trung Quốc. Mỗi buổi sáng sớm họ đứng kín phía Vườn hoa Canh nông tập thể dục và hô “I, ơ, xan, xư” vang khu phố Cột cờ.

Ngày đó gia đình tôi rất gần các Đại sứ quán. Là con bé mới học đến lớp 2, tôi không thể hiểu nổi những chuyện đã xảy ra, nhưng tôi có thói quen ghi nhật ký. Đến tận bây giờ tôi vẫn còn giữ được những trang nhật ký trở thơ ghi từ mùa kỷ niệm về lễ mít tinh ngày 1/1/1955 nhân dân Thủ đô chào đón TW Đảng và Chính phủ từ Việt Bắc trở về, đặc biệt trong cuốn nhật ký cũ này, tôi có ghi lại kỷ niệm về một người con gái Trung Quốc tên là Khương Nãi Tuệ, chị ta được tôi tặng hoa và tặng khăn quàng đỏ trong buổi chiêu đãi Đoàn văn công TQ TQ Cấp Nhì do chỉ tịch UBND thành phố Trần Duy Hưng tổ chức tại Cung thi đấu thể thao Hà Nội từ hôm 10/9/1955 và cả câu chuyện chiều hôm sau, ngày 11/9/1955, chị Văn công Khương Nãi Tuệ bị chết trong cơn lũ lụt Hồ Tây, khi chị ta đang đóng vai Sen Chúa trong điệu Múa Hoa Sen, trên chiếc sân khấu ghép tạm cạnh Đền Trì - Phố Tây

Hồ Khương Nãi Tuệ chết, mang theo chiếc khăn quàng đỏ do tôi tặng. Cùng chết trong tai nạn đó còn có nghệ sĩ thô sơ Phùng Tồn và hai người nữa. Mộ của họ mai táng ở nghĩa trang Bật Bạt huyện Ba Vì. Sau cơn lốc khủng khiếp đó, tôi hay rơi vào tâm trạng ngẩn ngơ vì luyến tiếc chiếc khăn quàng đỏ thì ít và vì sợ hãi như thế tôi có liên can tới cơn lốc làm lật úp ba chiếc thuyền và hại chết cô nghệ sĩ múa thì nhiều, nên tôi hay đi lang thang nghe ngóng chuyện người lớn. Rất nhiều câu chuyện nhỏ to đập vào tai tôi về một âm mưu yếm huyết Hồ Tây nhưng bất thành và những người tham gia vào âm mưu đó đã bị Trời phạt. Ngày đó Trung Quốc và Việt Nam thân nhau lắm, nên người ta chẳng dám xúm xít nhà kín nhà hở và một cô bé con như tôi không sao hiểu nổi thứ tình hữu nghị quái gì mà “người bạn lớn thân thiết” lại tìm mọi cách làm hại “đứa em tội nghiệp” vừa thoát khỏi chiến tranh chống Pháp và đang rơi vào cuộc chiến tranh chống Mỹ? Mấy chục năm sau, để giải tỏa tâm lý cho tôi quanh chuyện chiếc khăn quàng đỏ, nhà ngoại cảm Phan Oanh ở làng Xuân Đỉnh tặng tôi một bài thơ dài, trong đó có mấy câu: “Tâm con trẻ hồn nhiên không xu/ Dẫu nhà Trời ai thấu được đâu/ Một dải khăn đào kết một cái cẩu/ Đố hồn thắm nước sâu/ Bà là nhịp cầu giữ yên non nước...”.

Du học ở Trung Quốc

Tuổi trẻ hồn nhiên với nhiều ham thích đã có lúc cuốn hút tôi, khiến tôi tạm quên đi cảm giác hoang mang lớn sợ hãi hồi nhỏ. Năm 1960 tôi tốt nghiệp phổ thông trung học, được miễn thi đại học, tôi được cử đi học ngoại ngữ đi sang Trung Quốc theo học ngành kiến trúc. Niềm háo hức khiến tôi và các bạn cùng lứa sung sướng trong cảnh được “ăn cơm Bác Mao”, được chăm sóc đầy đủ ân cần, lúc ốm đau được đưu bộp nẫu những món ăn theo ý thích rồi mang đến tận phòng riêng phục vụ tận tình. Những năm tháng đó, mọi sinh hoạt vật chất và tinh thần của chúng tôi đều được chăm sóc đặc biệt. Học Kiến trúc thì được học vẽ mỹ thuật trong 3 năm đầu, học kỳ nào chúng tôi cũng được thầy giáo là một họa sĩ danh tiếng dẫn đi vẽ dã ngoại ở các khu danh lam thắng cảnh như cách Thượng Hải hàng trăm cây số, như các

thành phố Hàng Châu, Vô Tích, Tô Châu và ở khắp đây vài tuần. Ông họa sĩ già thì hai bàn tay bôi màu nhem nhuốc tận tình hướng dẫn chúng tôi cầm bút lông chấm phá các mảng màu xanh đỏ, còn vợ ông thì đi theo chăm sóc chúng và còn mơn gọt những trái lê trái táo bên dưới từng góc vườn chia cho đám học trò chúng tôi. Ngoài ra, những ngày ở trong trường chúng tôi luôn luôn được hưởng ưu đãi hơn người, riêng tôi vì ham thích âm nhạc nên còn được giữ chìa khoá một căn phòng có chiếc Piano sang trọng để tự do luyện tập. Đó là những thứ mà khi ở nhà với cha mẹ, tôi chưa bao giờ dám mơ tới.

Chưa bao giờ tôi tự đặt cho mình câu hỏi “Có phải họ đang vì béo chúng tôi ở sau này vì nước chúng tôi sẽ trở thành hạt giống cho họ reo mừng bành trướng phá hoại đất nước mình hay không?” Chưa bao giờ tôi tự hỏi như thế này, nhưng trong lòng không thôi không gạt lên những thắc mắc vô cớ. Tôi biết Trung Quốc ngày đó còn nghèo lắm, các bạn sinh viên Trung Quốc phải ăn cháo chen chúc trong những căn phòng chật chội của ký túc xá, bữa cơm của họ chỉ có chiếc bánh bao không nhân, một bát cháo hoa loãng và vài miếng ca-la-thủy. Ngược lại tôi và chị bạn gái người Sài Gòn tập kết thì được hai cô bạn người Thượng Hải thuê ở cùng trong một ngôi nhà giành riêng cho giáo viên và trợ giảng. Đó là một Tòa nhà 2 tầng có nhiều phòng, chúng tôi ở tầng hai cùng các giáo viên nữ, còn tầng một giành cho giáo viên nam. Đã là giáo viên và trợ giảng đại học, nhưng họ còn rất trẻ và đều chưa có gia đình riêng. Tôi hay lui tới thăm nom họ và ái ngại thấy họ sống rất đạm bạc. Hóa ra họ phải ăn nhịn mặc để nuôi chúng tôi?.

Tôi phát hiện biết có một thầy giáo bị bệnh gan thận gì đó rất cần ăn đường nhưng tiêu chuẩn tem phiếu không đủ cung cấp, thầy luôn luôn bị ngất xỉu, thầy vậy tôi hay đi mua đường mang đến biếu thầy. Chúng tôi trở thành người thân của các thầy cô giáo. Có những buổi chiều ngày thứ 7, khi 2 cô bạn Thượng Hải đã về nhà, tôi và chị bạn Sài Gòn xuống ghé đá trên vườn hoa ngôi hóng gió, thì các thầy cô giáo lân la đến bên chúng tôi, họ tâm sự, chuyện trò và cho chúng tôi biết rất nhiều chuyện

bí mật trong trường và trong xã hội, tôi có cảm giác như đất nước này sắp có đại loạn.

Rồi đại loạn đến thật, cách mạng văn hoá nở ra, đại đa số học sinh trung học và sinh viên đều bỏ học, xuống đường tham gia Hồng vệ binh. Chúng tôi phải chứng kiến cảnh suốt ngày Hồng vệ binh đi phá phách, hò hét, rách quần áo, cắt tóc người qua đường và báo chữ to xuất hiện khắp mọi nơi. Thêm nữa là chính mắt chúng tôi được chứng kiến các giáo sư trong trường đã từng giảng dạy chúng tôi, bị làm nhục ngay trong sân trường bằng cách phải đeo các biểu ngữ bằng giấy báo dán trên lưng hoặc đội những chiếc mũ có chóp nhọn, ghi những dòng chữ tục tĩu. Là một đứa con gái xuất thân trong một gia đình có giáo dục truyền thống ở Việt Nam, tôi không sao chấp nhận nổi thứ triết lý cách mạng cho phép học trò đều tụt thụt, hành hạ và xé nhục thầy như vậy.

Nhận thức về một nước Trung Hoa có truyền thống văn hoá lâu đời, hơi phong kiến một chút, nhưng rất nề nếp và rất có kỷ cương đã hoàn toàn sụp đổ trong tôi. Đây là lần đầu và cũng là lần duy nhất tôi phải chứng kiến hiện tượng vô đạo và bất nhân đáng sợ đó. Tôi không sao chấp nhận nổi, những người bị hành hạ là những giáo sư đáng kính của chúng tôi, những người hành hạ các giáo sư lại là những bạn sinh viên đã từng học tập ca hát bên chúng tôi. Trong số đó, tôi biết, có người không muốn hành xử tệ tiệt như vậy. Nhưng nếu họ đi ngược lại phong trào chung, thì chính họ bị lôi ra đều tụt. Chúng tôi rất sợ bị liên lụy nên nín lặng quan sát và nhìn nhau thêm hồi: “ Họ đang cấn xé nhau, đến bao giờ thì họ cấn mình đây?”

Đó là giữa năm 1966, đúng lúc chúng tôi làm xong đề án tốt nghiệp, trường học gần như không hoạt động, chúng tôi không được báo về luận án tốt nghiệp mà chỉ được cấp bằng có đóng dấu nhưng không có chữ ký, chúng tôi khăn gói vội vàng rút về nước. Tất cả bạn học và thầy giáo đã bị đưa đi ra khỏi trường, một số đi lao động quần thúc ở vùng nông thôn nào đó, một số khá đông đang là Hồng vệ binh ngày ngày đi đập phá hò hét hoặc đi đả ai đó. Cảnh trường Đại học Đông Tà, ngôi trường được

xếp loại nhứt nhì Trung Quốc, do người Đức thành lập đã gần 100 năm trở nên hoang vắng buồn thẳm lạnh sống lưng. Giáo sư nô tiếng Lý Đức Hoá, người từng được nhiều giải thưởng Quốc tế và bà vợ bác sĩ người Đức của ông không biết đã trôi dạt đi đâu?. Lúc chúng tôi lên xe đi ra ga về nước, chỉ có mấy ông bà cấp dưỡng từng chăm sóc bữa cơm hàng ngày lặng lẽ gật đầu đưa tiễn chúng tôi, mặt họ rơm rớm lệ.

Đến lúc đó thì tình cảm trong tôi hoàn toàn mất phương hướng và tôi thực sự hiểu rằng người dân lao động Trung Quốc rất tốt, giới trí thức Trung Quốc cũng thật tốt, các bạn học của tôi cũng rất giỏi. Nhưng các nhà cầm quyền? Tôi không sao hiểu nổi các nhà cầm quyền và thứ “tình hữu nghị” mà suốt ngày họ ra rả trên đài phát thanh và trên báo chí. Tôi rất muốn tìm hiểu xem cái gì là động lực thúc đẩy họ? Nhưng điều đó nằm ngoài khả năng của tôi. Chúng tôi rời Thượng Hải buồn bã và vô vọng như ma đui.

Thời kỳ đã trưởng thành

Chúng tôi về đến nhà đúng vào lúc máy bay Mỹ đang đánh phá Miền Bắc ác liệt. Không khí của nước có chiến tranh cuốn hút chúng tôi, khiến chúng tôi tạm quên đi những cảm giác khó chịu của những ngày cuối cùng sống trên đất Thượng Hải. Ngày ngày sinh viên từ nước ngoài về vẫn chưa nhiều, nên hôm đầu tiên về nhận công tác ở Bộ Kiến trúc, chúng tôi đã được Bộ trưởng Bùi Quang Tạo đón tiếp ân cần. Bộ trưởng khuyên chúng tôi vứt bỏ lối sống cậu em cô chiêu ở nước ngoài và sớm thích nghi với khu hiệu “Ba sơn sàng” của thanh niên thời chiến. Sau đó, mỗi người đến nơi sơ tán ở các làng quê theo địa chỉ riêng của từng đơn vị công tác. Viện Quy hoạch đô thị của tôi ở huyện Vĩnh Tường tỉnh Vĩnh Yên. Vĩnh Tường của bà Hồ Xuân Hương rất đẹp, nhưng chỉ đẹp ban ngày. Còn đêm đến, khi ngồi tư lự một mình bên ngọn đèn dầu trong nhà dân, những ký ức thời trẻ thơ và những kỷ niệm ở Thượng Hải lại ập vào khiến tôi suy nghĩ nhiều lắm. Lúc này đã đủ lớn để có những chính kiến của riêng mình, nhưng tôi không thể nói ra với ai. Tôi ở cùng nhà với một chị tốt nghiệp ở thành phố Kiev về, chúng tôi quý nhau và

luôn giúp đỡ nhau, còn “Liên Xô xét lại” và “Trung Quốc giáo điều” thì mặc kệ họ, miễn là họ vẫn đang giúp ta những chiếc máy bay Míc bay trên bầu trời và những phong lương khô để chúng đói.

Dù sao, 5 năm ở Thượng Hải cũng để lại cho tôi nhiều kỷ niệm đẹp hơn kỷ niệm xưa, tôi cũng tự lý giải rằng sự cố đã xảy ra là do sự quá đà của một nhóm người hãnh tiến nào đó. Khoảng 10 năm tiếp theo, không thể liên lạc thư từ với bạn học cũ, nhưng tôi theo dõi và nuôi trong lòng chút hy vọng đổi thay của một đất nước đã nuôi tôi ăn học thời sinh viên, ở đó tôi từng có những thầy giáo và bạn học thân thiết. Khi nghe tin ông Đặng Tiểu Bình được phục chức, tôi những tưởng tình hình sẽ khác hơn, nhưng tôi chưa kịp mừng thì liền xảy ra cuộc tấn công biên giới đầu năm 1979 do ông Đặng Tiểu Bình chủ huy để “Cho Việt Nam một bài học”. Không chỉ có thế, mười năm sau lại thấy cuộc tàn sát đẫm máu nội bộ của Sự kiện Thiên An Môn cũng do Đặng Tiểu Bình chủ huy, tôi thực sự thất vọng và hiểu rằng những người cầm đầu nhà nước Trung Quốc thời nào cũng vậy, họ chông nhau, phá nhau chỉ vì tranh cướp quyền lực và càng lộ rõ thói cường quyền, tàn bạo khiêu thời trung cổ của họ mà thôi.

Trung quốc hôm nay?

Sau 60 năm thành lập nước CHND Trung Hoa, chúng tôi tìm hiểu kỹ thì ai cũng biết Trung Quốc đã thay đổi rất nhiều và rất đáng kính nể. Tuy vậy, khi tôi trở lại thăm trường cũ, thăm thầy giáo và thăm bạn học cũ, thì tôi hiểu: ngoài bộ mặt hào nhoáng đầy khí thế của một Trung quốc đại nhát vọt mà họ đang ra sức quảng bá, vẫn còn có một Trung Quốc khác rất âm thầm, u uất và đau đớn của tầng lớp trí thức và những người dân lương thiện ở trên khắp nước Trung Hoa đã từng bị chà đạp, bị xâm nhục và chịu nhiều đắng cay trong nửa thế kỷ qua. Tầng lớp này không ít đâu, còn số có thể đến hàng trăm triệu hoặc hơn và đang sống trên khắp miền của đất nước họ. Chính quyền hiện tại đang áp đảo họ, khiến họ phải câm lặng, nhưng chính quyền không thể thu phục được lòng họ và họ sẽ bùng lên bất cứ lúc nào. Ở Thượng Hải, tôi thấy Thượng Hải thay đổi rất nhiều.

Nhưng khi tôi về thăm trường cũ, đến thăm thầy cô giáo cũ vẫn đang sống trong “Đông tâm thân” bên cạnh trường và thăm nhà riêng một vài bạn học cũ, tôi thấy một cuộc sống khác hẳn. Họ rất nghèo nàn và thật khốn khổ. Có bạn vừa gặp tôi, liền ôm hai vai tôi và khóc nức nở. Đây không phải vì họ cảm động, vì mừng vui hội ngộ sau nhiều năm xa cách. Họ khóc vì gặp lại chúng tôi là gặp lại nhân chứng của một thời nhục nhã và đáng xấu hổ. Tôi đọc được tình cảm đó khi tôi xem bộ phim truyện “Nghiep chương ” nói về những éo le và mất mát đeo đẳng suốt đời lớp thanh niên trí thức Thượng Hải, trong đó có rất nhiều người từng là bạn tôi. “Nghiep chương” là cái giá rất đắt mà những người cảm đau đất nước này đã gây ra cho bao gia đình trí thức để rồi đến lúc họ sẽ phải trả. Một người bạn tôi nói với tôi: “Tôi từng là Hạng vệ binh và đang là nạn nhân của Hạng vệ binh suốt đời. Đó là lũ con tôi, cháu tôi hôm nay” Có trong tay cuốn địa chỉ và số điện thoại của bạn cũ khắp nơi, chúng tôi đã giành ra gần 2 tháng đi thăm bạn và để quan sát sự thay đổi của nước Trung Hoa. Nhưng khắp Trung Quốc hôm nay, ngoài những người rất căm lạnh, rất đau khổ như tôi vừa nói, còn lớp người Trung Quốc thứ ba đang vừa là chủ dựa vừa là gánh nặng uy hiếp Nhà nước Trung quốc: Bọn này đông lắm.

Đó là lũ lưu manh mạnh vì gạo bạo vì tiền. Đáng tiếc, các vị trong chính quyền Nhà nước Trung Hoa đã từng có thói quen dùng bọn lưu manh này làm “chủ dựa” để đi phó với các lực lượng thù địch, nhưng khi không còn nữa hoặc không sử dụng được nữa thì họ tiêu diệt “chủ dựa” đó đi. Tôi nhớ lại ngày chúng tôi chuồn bị về nước năm 1966, bà Giang Thanh nổi lên oai phong y như Võ Tịch Thiên ngày xưa, cạnh bà có 3 kẻ thân cận là Vương Hồng Văn, Diêu Văn Nguyên và Trịnh Xuân Kiêu, tạo thành một “Bộ tứ trụ” đi đâu khi nào hơn một tá dân. Nhưng thời nay còn có rất nhiều người cao thủ hơn bè lũ bọn tên thời đó.

Thời nay có các băng đảng lưu manh kết hợp với công an và chính quyền hình thành hệ thống Mafia khắp mọi nơi. Sự kiện triệt phá Mafia ở thành phố Trùng Khánh vừa qua là một thí dụ. Không thể tin được trong một đô thị hiện đại của một quốc gia

hùng mạnh mà bọn lưu manh còn đồ bị truy bắt trong một đợt đã lên đến ngót 2000 tên, trong số đó có cả giám đốc sở tư pháp và nhiều sĩ quan công an. Cuối cùng, có thể quan sát “Trung Quốc hùng cường hôm nay” bằng cách quan sát những người Trung Quốc đang xuất hiện ở Việt Nam ngày càng nhiều với vai trò lao động chui. Những người này có thể vì đói khát quá hoặc vì đã là tội phạm bị giam cầm lâu quá, nay được đưa sang đây để sống cuộc đời phá phách, trộm cắp, lừa đảo và để tìm cách lấy vợ sinh con và sẽ là lực lượng nằm vùng nội ứng cho các cuộc tấn công của quân chính quy sau này. Liệu người này có đáng sợ không? Làm cách nào để dẹp chúng? Thiệt nghĩ mọi người đều hiểu.

Ông Vũ Duy Phú và KTS Trần Thanh Vân. Ảnh: N.X.D

Sau khi đã biết quá rõ mục tiêu truy tìm kiếm của nhà cầm quyền Trung Hoa suốt mấy ngàn năm là trấn áp nội bộ, tranh chấp quyền lực và chiếm bằng được đất nước ta. Tôi quyết định xin nghỉ hưu từ năm 1992 với nhiều lý do riêng, một lý do trong đó là muốn tập trung thời gian vào nghiên cứu các lý thuyết về phong thủy địa mạch, thứ lý thuyết mà từ năm 1955 tôi đã “không may” bị tận mắt chứng kiến.

Chúng ta phải cảm ơn các nhà truy tìm giáo Phương Tây, đặc biệt là các giáo sĩ Bề Đào Nha có công đưa vào việc xây dựng chữ quốc

La Tinh để phiên âm tiếng Việt trong việc truyền đạo vào nước ta thế kỷ 16-17 như Francisco de Pina, đến người biên soạn cuốn từ điển Việt-Bồ-La đầu tiên là Alexandre de Rhodes (1651) và nhất là người có công hoàn chỉnh chữ quốc ngữ thế kỷ thứ 19 để trở thành chữ viết chính thống của nước ta đầu thế kỷ 20 là Bá Đa Lộc – Pierre Joseph Georges Pigneau de Behaine. Cảm ơn các vị giáo sĩ đã góp phần giúp ta thoát ra khỏi ảnh hưởng của văn hoá nô dịch Trung Hoa. Nhưng đây cũng là một sơ hở khiến lớp trí thức truyền thành trong thế kỷ thứ 20 đã lãng quên một sơ cơ sơ quan trọng của khoa học Phương Đông, trong đó có Phong Thuỷ, Địa Mạch và Kinh Dịch.

Sau 17 năm nghề việc ở Bộ xây dựng, tôi đã cù bù lại những lỗ hổng mà lớp trí thức ở lứa tuổi của tôi đã mắc phải. Lúc này tôi đã có nhiều thời gian để hiểu rõ trong cấu trúc phong thuỷ địa mạch của nước ta có một thứ mà nhà cầm quyền Trung Quốc rất thêm muốn. Họ thêm muốn vì họ không có và họ hiểu rằng làm chủ được cái đó là họ chiếm được nước ta và chiếm được nước ta là họ làm chủ được cả thế giới. Tôi nói nhà cầm quyền Trung Quốc thêm muốn chứ không phải nhân dân Trung quốc, bởi vì thực hiện mộng bá quyền, người dân lương thiện Trung Quốc không hề được hưởng lợi gì, có khi còn bị thiệt thòi hơn. Hệ Địa mạch nước Trung Hoa: Chiếc bánh sandwich. Một đất nước rộng lớn mà các lớp đất, đá, núi, sông...chúng xếp thành từng lớp như cái bánh sandwich.

● Quê Chấn

Trung Quốc tọa vị tại phía Đông Khối lục địa Âu - Á (EURASIA) có tượng quê Địch là **Chấn** (sấm sét) gồm 3 hào ứng với Tam đại càn long.

	Hào 3 - âm	⇒ ĐCL 3 ⇒ Bắc Kinh
	Hào 2 - âm	⇒ ĐCL 2 ⇒ Thượng Hải
	Hào 1 - dương	⇒ ĐCL 1 ⇒ Quảng Châu

Hình quẻ Chấn

Theo phân tích và tổng kết hệ thống đã công bố tháng 5/2005 của Kts Lý Thái Sơn, thì đó là một thứ liên kết rời rạc của hệ Tam đại càn long sẽ bị trôi tuột đi bất cứ lúc nào, đó là một nước Trung Hoa có các khu vực Bắc Hoàng Hà, khu kẹp giữa Hoàng Hà và Trường Giang, khu Nam Trường Giang, tạo thành một quẻ Chấn gồm hào một liền và hào hai gãy, hào ba gãy có nghĩa là sấm sét, không ổn định, dẫu vỡ tung; cũng như khu Đông và khu Tây là hai vệt thừng đứng, không có mối quan hệ về kinh tế, phong tục tập quán, sắc tộc và có thể tách ra thành 4 hoặc 5 quốc gia độc lập.

Mặt khác, ngay cả dân tộc Đại Hán cũng là kết quả của một quá trình chiến tranh và đồng hoá lẫn nhau, vì người Hán nguyên gốc rất ít, nhưng người ta có chính sách cưỡng chế người dân tộc khác biến thành người Hán, nên họ bị phân đôi và nước Trung Hoa chưa bao giờ hết nội chiến. Ở Trung Hoa không

có hai chữ “ĐÔNG BÀO” và trên đất nước này không có cụm từ sức mạnh đoàn kết toàn dân. Hiện nay không chỉ Đài Loan là quốc gia độc lập mà Tây Tạng, Tân Cương, Hồng Kông, Ma Cao ... đang như các quốc gia bị Bắc Kinh đô hộ. Nếu tách được ra thì các quốc gia đó sẽ giàu có và trù phú hơn nhiều. Còn Bắc Kinh thì luôn phải dùng biện pháp đàn áp. Họ đàn áp ngay giữa Thủ đô như sự kiện Thiên An Môn năm 1989 và đàn áp dã man các vùng xa xôi như Tây Tạng, Tân Cương trong năm 2008 và 2009. Tuy vậy, các thế hệ cộng đồng Trung Hoa từ thời cổ đến nay đều đã nghiên cứu kỹ phong tục địa mạch và họ ý thức được rằng có một cách văn hóa được yêu thích của trúc trượt của chiếc bánh sandwich là phải làm cho đường kinh mạch lợi hại đi từ đỉnh Everest cao gần 9000m của dãy Himalaya trên qua Cao Tây Tạng, qua nguyên Vân Nam, qua Đông bằng Bắc Bộ Việt Nam, xuống Vịnh Hạ Long rồi đi đến đáy đại dương sâu nhất thế giới gần 11Km ở Vịnh Mindanao Philippin. Đó cũng là mạch đất độc đáo nối từ “Cung Trời” đầy thiên khí đến “Địa Huyệt” đầy của cải có độ cao chênh nhau ngót 20Km và là đường kinh mạch quan trọng nhất thế giới. Nếu họ làm cho được đường kinh mạch này thì không những họ có gong kim xiết chặt chiếc bánh sandwich đó không cho nó trôi trượt đi, mà họ có thể mau chóng làm cho cộng thế giới. Bởi vậy, lúc này họ đang cố sức “Cung cấp nơi họ đã là chủ và chiếm thêm nơi họ chưa chiếm được” để thực hiện ước nguyện bá chủ toàn cầu.*

Sau hàng ngàn năm với nhiều thế đoạn, cao nguyên Vân Nam rộng 390.000Km² có 26 dân tộc đến nay đã bị họ khống chế hoàn toàn, người dân tộc Di, dân tộc Choang mỗi ngày một ít, người Hán đã di cư vào đây trên 20 triệu và thành phố Côn Minh hiện đại hơn ba triệu dân ngày nay là thành phố của người Hán (người Hán thật thì ít, người Hán mới bị đông hóa thì nhiều).* Ngược lại, khu tự trị Tây Tạng, nóc nhà của thế giới và là Thủ đô của Đạo Phật, vốn là một quốc gia độc lập văn minh, đã bị chính thức lệ thuộc vào Trung hoa từ năm 1914 đến nay. Thật xấu hổ và nhục nhã cho một cho một chính thể, một Nhà nước suốt ngày hô hào “đoàn kết các dân tộc” lại đang đàn áp và huỷ diệt người Tây Tạng, đập phá chùa chiền đến mức người đại diện cho Đạo

Phật và là linh hồn của dân tộc Tạng là Đức Đa Lai Lạt Ma phải đi lưu vong, việc đó đã khiến Ấn Độ và các quốc gia Tây Á không thể làm ngơ và đang ở bên dân tộc Tạng. Điều đó cũng có nghĩa là Nhà nước Trung Quốc sẽ không thể đạt được cái họ muốn.

Cung điện Potala – Tây Tạng Còn ở Việt Nam chúng ta? Lịch sử bốn ngàn năm của nước ta là lịch sử chống ngoại xâm. “Ngoại xâm” đây là chống giặc Phương Bắc, bởi vì Phương Đông, Phương Tây và Phương Nam gần như không có. Hơn hai ngàn năm qua thì giặc ngoại xâm đã bị chống đỡ danh những nhân vật cụ thể như Triệu Đà, Mã Viện, Cao Biền... Bởi thế ta rất cần biết tại sao họ quyết chiếm nước ta và tại sao họ không thể chiếm nổi?

Địa mạch Việt Nam : Khúc quan trọng trong địa mạch toàn cầu

Trong quá trình địa kiến tạo vỏ trái đất, có những nếp gấp lớn tạo ra dãy núi cao đóng vai trò đường kinh mạch trọng yếu xuyên qua nhiều quốc gia như phần trên đã phân tích. Sau Tây Tạng, Vân Nam, thì Đông bằng Bắc Bộ nước ta là phần rất quan trọng của mạch đất này. (đọc Đại địa mạch quốc gia) Dãy Himalaya chạy vòng vào như hình con rồng lớn, đoạn đầu nước ta là dãy Hoàng Liên Sơn với đỉnh Phan Xi Pan cao 3143m, đầu Việt

Trì mạch đọt lặn xuống, to ra và qua sông Đà lại xuất hiện cụm Ba Vì cao 1226m, điểm nhón của THĂNG LONG NÚI CHU SÔNG TỰ. Trước khi Vua Lý Thái Tông chọn nơi này dựng kinh đô Thăng Long thì người Trung Hoa đã dòm ngó vùng đất kỳ bí này và Cao Biền Tâu Thư kiêu tự là một trong những kẻ qúa tìm kiếm công phu nhất. Theo báo cáo của Cao Biền, một người tài giỏi gốc Mãn Châu thì vùng đất nhỏ bé này tụ hội rất nhiều linh khí đất trời và sản sinh ra nhiều hiên tài, ông ta tìm thấy 632 huyết chính, huyết phát đở và 1617 huyết bàng, huyết phát quan, nên một mặt ông ta theo lệnh vua Đường Y Tông yểm phá các bấu huyết đở tiêu diệt hiên tài của nước ta, mặt khác ông ta hiêu giá trị của vùng đất này, nên đã xây thành Đại La mưu đở thực hiện mộng bá vương và đã bị vua Đường trị tội. Âm mưu yểm huyết Thăng Long chưa bao giờ ngơi nghỉ trong đởu các nhà cầm quyền Trung Hoa và hành động thô bạo ngày 11/9/1955 mà tôi vô tình chứng kiến có làm cho họ thận trọng hơn. Hiện nay họ biết không thể ngang nhiên đở bộ vào Thủ đô, họ đi vòng vèo từ phía Tây qua Lào, qua Cam pu chia và họ đang chiếm Bauxite Tây nguyên, còn tại Trung tâm Thủ đô, họ đang nhờ bàn tay nào phá Thủ đô của ta? Tinh ý, chúng ta sẽ biết.

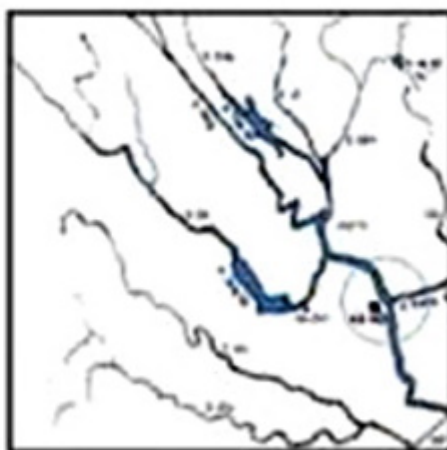
Địa mạch Việt Nam: Cấu trúc Âm Dương hoàn chỉnh khu vực Đông

Nam Á. Không phải ngẫu nhiên vô cớ mà trên Vịnh Bắc Bộ rộng lớn của chúng ta còn có Vịnh Hạ Long bao gồm 1969 hòn đảo lớn nhỏ, ngay sát Công Viên Đá lại có Vịnh Bái Tử Long và ngoài khơi xa của Hải Phòng có đảo Bạch Long Vĩ, ngoài ra còn có nhiều đảo có tên liên quan đến Rồng như Hòn Rồng, Long Châu, thôn Cái Rồng..., cái tên Long liên quan đến phần đuôi của con Rồng lớn xoè ra ở Đông Bắc Bộ, đi xuống nước ở Công Viên Đá và kết thúc ở đáy Đại dương thuộc Vịnh Mindanao thuộc Philippin.

CẤU TRÚC PHONG THỦY THĂNG LONG

NÚI CHÂU

SÔNG TỤ

Địa mạch Việt Nam: Bắc Việt và Bắc Đông. Có lẽ đây cũng chính là cái chốt trọng yếu khiến Trung Quốc quyết tâm xây dựng lực lượng hải quân hùng mạnh và ngang nhiên công bố đường lưỡi bò chín đoạn trên Bắc Đông vào tháng 5/2009, vi phạm trực tiếp đến 5 quốc gia Đông Nam Á và an ninh cộng đồng giới. Đây là sản phẩm kế thừa của chính quyền Quốc dân Đảng từ năm 1947, điếu đó cũng cho thấy thời nào cũng vậy, mưu đồ bá quyền của chính quyền nhà nước họ không thay đổi. Chắc hẳn lúc này không chỉ các nước Việt Nam, Philippines, Brunei, Indonesia và Malaysia ý thức được đường lưỡi bò này vi phạm đến chủ quyền của mình, mà gần như cộng đồng giới đã nhận ra mưu đồ chiếm cứ con Rồng lớn nhất thế giới của nhà nước Trung Hoa, bởi vì chiếm cứ được cái yếu tố này là họ chiếm được cả Châu Á và một khi chiếm được Châu Á rồi thì bước đi tiếp sẽ ra sao? Thế

giới, trong đó có Mỹ, Nhật, Ấn Độ và các nước Châu Âu có để cho họ làm điếu đó không?Đông bằng Bắc bộ là cái nôi đầu tiên của Nhà nước Văn Lang, nhưng hình chữ S của Con Rồng đất nước Việt Nam ngày nay đã tạo nên một thềm cân bằng Âm Dương rất hoàn chỉnh. Như sự ví von của nhà thơ Xuân Diệu, thì Đất nước ta như một con tàu/Mũi thuyền ta đó mũi Cà Mau.Cột lõi Trục Phong thủy nước ta là:

Âm Dương tương ứng

Biên Đông Thái Âm

Đảo Hải Nam Thiệu Dương

Bán đảo Đông Dương Thái Dương

Biên Hải Thiệu Âm

Điếu đó cho thấy từ mấy ngàn năm trước cái nôi Đông Bằng Bắc Bộ đã vững như bàn thạch, từ thế kỷ 16 trở lại đây, khi đất nước đã phát triển xuống phía Nam thì con thuyền đất nước đã đi từ cách rẽ sóng ra khơi và điếu đó cũng cho thấy đã là con thuyền thì các phần mũi thuyền, thân thuyền và đuôi thuyền không thể tách rời nhau. Bởi vậy hơn lúc nào hết, chúng ta cần ý thức được sự sống còn của vận mệnh đất nước, để xác định thái độ và hành động của mình.

Lời cuối bài

Để kết thúc bài viết, tôi muốn quay lại những dòng mở đầu, rằng tôi không có chút năng khiếu nào trong những vấn đề kinh tế, xã hội và an ninh chính trị, nhưng do nghề nghiệp và do sự phận, tôi đã có dịp hiểu rất sâu vào cốt lõi của vấn đề kinh tế và chính trị trong mối quan hệ với Trung Quốc hiện nay. Bởi vậy tôi muốn khuyên tất cả mọi người, nhất là các vị sinh ra sau tôi và chưa có dịp trải nghiệm như tôi, là hãy tỉnh táo để thoát ra khỏi cõi u mê của sự hoang tưởng trong mối quan hệ với Trung Quốc.

Cha ông ta đã trải qua hàng ngàn năm mới đưa ra được lời dạy

bỏ và bản thân tôi phải trải qua hơn 55 năm để chiêm nghiệm và thấm nhuần lời dạy của cha ông. Tôi biết, lúc này đã có rất nhiều người suy nghĩ như tôi hoặc sâu sắc hơn tôi, nhưng vẫn còn khá đông người đang lầm lẫm và ảo tưởng, không ít người còn rất sợ vía người bạn lớn vĩ đại Trung Hoa, tôi không trách họ vì đôi lúc chính tôi cũng tin vào sức mạnh Trung Quốc và sợ họ lắm. Nhưng xin mọi người hãy bình tâm và suy ngẫm xem cái gì tạo nên sức mạnh của họ và cái gì đang giết chết sức mạnh đó?.. Đông dân là một sức mạnh. Đúng vậy, ngày tôi đang học ở Thượng Hải thì Trung Quốc mới xây xong cầu Trường Giang, họ rất tự hào nói rằng, chỉ cần toàn dân Trung Hoa, mỗi người tiết kiệm một cái bánh bao là để xây một cái cầu Trường Giang. Đó là một việc làm tốt. Trong vận hội 2008 ở Bắc Kinh, họ xây dựng Sân vận động tổ chim độc đáo hết 432 triệu USD, nếu chia cho 1,3 tỷ dân thì họ phải cắt xén của mỗi người 0,32 USD, việc đó có vẻ cũng vẫn tốt. Hiện nay họ đang làm nhiều việc ghê gớm hơn như xây dựng đại hàng không mẫu hạm trên Biển Đông và các căn cứ hải quân... tôi nghĩ họ cũng sẽ làm được để đe dọa nạt chúng ta và các nước trong vùng.

Có điều, một thảm họa đông dân mà Nhà nước không vì dân, thì Nhà nước sẽ khốn đốn vì sự phản ứng của dân. Có ai biết rằng trên đất nước Trung Hoa vĩ đại đang có 200 triệu người sống lang thang không nhà cửa và đặc biệt hệ thống băng đảng Mafia ở hầu hết các thành phố lớn như Thẩm Quyển, Thượng Hải, Quảng Châu... đang chia cắt quyền lực của đất nước họ hay không? Việc này thì nghĩ cũng không cần nhiều lời và chính là việc của các nhà chiến lược. Vậy thì mọi nỗ lực của họ có thể có một kết thúc có hậu hay không?

KTS Trần Thanh Vân

Trao đổi rất thân tình, gửi mọi người quan tâm:

Chị Trần Thanh Vân là một người rất tài, đa tài, lại HIẾU RỘNG SÂU VỀ TRUNG QUỐC ĐẠI ĐẲNG, đầy đủ tri thức và dày dặn kinh nghiệm cuộc sống của VN và của TQ. Vậy Quý Vị nên THAM KHẢO CHO KỸ để cùng toàn dân VN đứng vững trên mảnh đất TQ tiên ta

CÒN LẠI là Việt nam hiện nay. Tôi cũng đã nhận được một bản đồ Trung quốc, trong đó có vẽ rõ từng thành phần của nước TQ hiện nay: Ngoài Hoa hạ (nằm ở trung tâm, gốc của TQ hiện nay) còn có Tân cương, Tây tạng, Nội mông, Mãn châu Lý và 10 nước thuộc Bách Việt ở phía NAM sông Dương t. nay chỉ còn có Lạc Việt (tức VN hiện nay) là ĐỘC LẬP mà thôi. Có lẽ VN không chỉ anh hùng vì ĐỘC LẬP TỰ DO của DÂN TỘC . . mà còn được THIÊN THẦN, TRỜI ĐỆT , CHÚA PHẬT yểm trợ để chống lại cái CON QUỲ PHƯƠNG BẮC mà nó đang chống lại TRỜI ĐỆT. Chị Vân, là một trong những người am hiểu rất rõ TQ, đã giúp tôi có thêm hiểu biết để tham gia với CỘNG ĐỒNG TOÀN CẦU viết ra tài liệu **THẾ GIỚI ĐÃ ĐẾN LÚC PHẢI HOÀN TOÀN THAY ĐỔI** như đã thấy (trong các đính kèm sau đây), đã chuyển cho Liên hiệp quốc, Lãnh đạo VN và lãnh đạo nhiều nước trên Thế giới. Quý Vị cũng nên coi chị Thanh Vân là một bằng chứng SẴNG đáng tin cậy lắm đấy, hãy chuyển ý kiến của Chị Vân cho mọi người.

Người Hà nội

<https://nhinrabonphuong.blogspot.com/2020/04/toi-biet-gi-ve-trung-quoc-tran-thanh-van.html>